

de Forslag, som Regeringen kommer med i den Hensigt at fremme den almindelige Samfærdsel. Hvis ærede Medlemmer ville gaa lidt tilbage i Tiden og se, hvad der tidligere har været forlangt paa denne Konto, og saa ville se, hvad der forlanges nu, ville de opdage, at der finder en ganske mærkelig Tilbagegang Sted. De ville se, at medens Regeringen i Finanslovsforslaget for 1890—91 forlangte omtrent $7\frac{3}{4}$ Mill. Kr. paa denne Konto, forlangte man i det næstfølgende Finansaar for 1891—92 kun $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Det er altsaa en Nedgang til under Halvdelen, og i det nu foreliggende Finanslovsforslag forlanger man paa den samme Konto kun 1,846,000 Kr. En lignende Nedgang har jeg ikke kunnet finde paa Finanslovsforslaget med Hensyn til de ekstraordinære militære Foranstaltninger, men det er øjensynligt, at til Trods for, at den ærede Finansminister mener, at alt staar faare vel til, og at der ikke er nogen Grund til at være urolig, tager man dog Reb i Sejlene. Man synes, at der dog maa spares et eller andet Sted, at man maa undgaa at afholde Udgifter, der bringe Budgettets Udgiftsside til at svulme alt for højt op, og hvad gaar det saa ud over? Ja, jeg har jo paavist, at det gaar ud over de Forslag, der skulle fremme den almindelige Samfærdsel. Der er forelagt for os Lovforslag, og der vil komme flere, der gaa ud paa at fremme Samfærdselsmidlerne ved Anlæg af Jærnbaner, men vi vide jo alle, at vi ikke ville kunne faa disse Lovforslag gennemførte, uden at der gives Regeringen Bemyndigelse til at optage Laan. Der er ingen Penge til Gennemførelsen af disse Formaal, og hvis vi altsaa ville have dem gennemførte, maa der laanes Penge til dem. Saaledes vil det gaa med en stor Mængde Anliggender af dem, som vi netop sætte særlig Pris paa at faa fremmede. Jeg tror derfor, at der er Grund for Oppositionen til stærkt at hævde ved den kommende Finanslovsbehandling vort gamle Standpunkt, at vi maa søge at faa de ekstraordinære Militærudgifter satte ned og at faa flere Penge til Disposition til Fremme af det, vi særlig anse for fornødent, nemlig Fremme af det borgerlige Livs forskellige Virksomheder, af Samfærdselsmidlernes Udvikling o. s. v.

Angaaende Enkelthederne paa Finanslovsforslaget vil jeg gerne tillade mig at omtale, hvad jeg for ikke ret længe siden har haft Anledning til paa et andet Sted at fremhæve, at denne Forsamling og i det hele den danske Rigsdag er fuldstændig villig til at imødekomme ethvert Krav, der fra Landbrugets Side bliver stillet til Understøttelse og Fremme af dets berettigede Interesser.

Jeg haaber, at man her i denne Forsamling ikke er af en anden Mening end den, jeg har udtalt, og jeg haaber altsaa, at der haade hos den høje Regering og hos Rigsdagen vil være Tilbøjelighed til at imødekomme de Krav, som fra Landbrugets Side ville blive stillede. Det har ikke sat sig Spør i det foreliggende Finanslovsforslag, men jeg ønsker her at omtale, at der er kommet til os en Henvendelse fra en betydningsfuld Autoritet paa Landbrugets Omraade, som gaar ud paa, enten en Forandring i Loven af 1ste April 1887 om Understøttelse af Husdyravl, eller i ethvert Tilfælde en Forgøelse af Vidraget til denne. Jeg ved ikke, om jeg ganske tort tør sige de ærede Medlemmer, der ikke ere særlig inde i disse Forhold, at de forøgede Krav til Husdyravl ere en ganske simpel Følge af det overordentlige Fremskridt, som Husdyravl har gjort paa Grund af selve den Lov, vi gav for nogle Aar siden, nemlig Loven af 1ste April 1887, idet denne Lov har bevirket, at der er opstaaet en saadan Interesse for Husdyravl, at saavel Antallet af de Institutioner, Foreninger o. s. v., hvis Formaal det er at fremme Husdyravl, som Antallet af de præmieværdige Dyr er steget saa ganske overordentligt, at de Beløb, som tidligere have været anvendte til Præmiering, ikke længere kunne slaa til. Det udtaltes endnu i denne Sommer af en af Statens Dyrskuekommisærer og dette Lands mest bekendte Opdrætter, at han i sit Distrikt, hvor han giver Præmie til Tyre, for 4 Aar siden lettere kunde komme ud af det med 1,800 Kr. om Aaret, end nu med 4,000 Kr.; i den Grad er Antallet af de gode Tillægsdyr steget. Og saa sikkert som jeg tror, at Husdyravl er Grundlaget for hele vort Landbrug og navnlig Kilden til vort Lands Velstand i langt højere Grad, end man almindelig er tilbøjelig til at tro, mener jeg, at der er Grund til at imødekomme de Fordringer, som fra den Side stilles, saa vidt det paa nogen Maade kan lade sig gøre. Jeg vil ogsaa haabe, at man i denne Samling vil kunne komme til at tilfredsstille Landbrugets Krav, for saa vidt det gaar ud paa en forbedret teoretisk Undervisning til Landmænd. Der har som bekendt været behandlet Forslag her i denne Retning flere Aar i Træk. Jeg omtaler det nu, ikke for at komme ind paa denne Sag — den hører jo ikke ind under en Finanslovsbehandling — men paa Grund af dens finanstelle Betydning og paa Grund af det Krav, der vil blive stillet til Rigsdagen om, at denne Undervisning maa blive fremmet paa tilfredsstillende Maade